

Ylermi Soini

ISKU SKANSENIIN

ISKU SKANSENIIN

Ylermi Soini

© 2022 Isku Skanseniin

Kustantaja: BoD - Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD - Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-80-6516-6

I

Ahmed ja Mumed ovat veljeksiä. He kuuluivat soluun. Tukholmassa. Solu koostui yhdeksästä jäsenestä, Ibrahim, Dallas, Murhir, Öbröm, Yhyrem, Sven ja Kohir olivat muut. Oltiin kokonnuttu Ahmedin ja Mumedin Ruotsin sosiaaliturvan järjestämään 5-huoneen ja keittiön käsittämään lukaaliin, joka oli pinta-alaltaan 150 neliömetriä. Siinä oli myös iso parveke. Huoneisto oli ydinkeskustassa 5:ssä kerroksessa. Suunniteltiin pommi-iskua ja sen yhteydessä panttivankien ottamista. Kohteena oli Nobel juhlallisuudet. Sven, joka itse asiassa oli ruotsalainen, oli tullut mukaan rahasta. Dallas oli arabi, mutta hän yritti peittää henkilöllisyytensä amerikkalaisella nimellä.

Ahmed puhui

-Tehtävämme koodinimi on kameli

Öbröm keskeytti

-Eikö nyt olisi voinut keksiä vetävämpää nimeä, toi on vähän vihjaileva

Minkä sitten ? Ahmed kysyi

-Sahara, Öbröm ehdotti

-Mutta Saharassa on kameleita, Ahmed sanoi, mikä ero nyt tossa on ?

-Niitä ei ole Ruotsissa, Mumed huomautti

-Niin, mutta jos puhumme Ruotsissa kameleista, meitä aletaan epäillä, Yhyrem sanoi

Ahmed huokaisi ja sanoi

-Mikä se koodinimi pitäisi olla, eihän se voi Saharakaan olla ? Ei Ruotsissa ole Saharaa

-Lehmä, ehdotti, Murhir

-Vai lehmä, sanoi Ahmed, sehän alentaa tehtävämme arvoa, sehän on alentava ilmaus

-Siksihän se hämää, Intti Murhir, ne luulevat, että on kyse vain lehmästä. Että tuotetaan maitoa.

-Terävää, mutta eihän lehmiä ole kaupungissa, sanoi Dallas, vai onko, Sven ?

-En ole nähnyt, sanoi Sven

-Kala, ehdotti Kohir

-Eikö se voisi olla joku kalalaji, eikä tällainen yleisnimi? Ahmed sanoi

-No ahven, Kohir, ehdotti uudelleen

Kaikki pudistivat päätään

-No kalan osa sitten, Kohir sanoi ”evä”

-Miksi ei sitten solu? irvaili Ahmed

Kaikki kauhistuivat

-Mehän ollaan solu, Mumed sanoi, sähän tarjoot meidät nyt kuin lautasella poliisille

-Okei, sanoi Ahmed, ei solu, ymmärrän kuitenkin, entäpä yskä?

-Kun kaikilla on flunssa niin menee koodit sekaisin, sanoi Muhir ja yskäisi sitten

Ahmed muljaisi Muhiria

-Teekannu, ehdotti Dallas

-Jos ollaan syömässä, menee koodit sekaisin, sanoi Ahmed

-Tästä ei tule mitään, sanoi Mumed

-Älä nyt menetä hermojasi, sanoi Ahmed, muista vihollistamme, annatko vihollisen viedä voiton. Haluatko, että maailma jää vihollisen käsiin, Mumed? Mikä sinun on? Oletko vakooja?

Kaikki alkoivat tuijottaa Mumedia.

-En minä ole vakooja, sanoi Mumed.

-Vakoojatesti on tehtävä, huusi Öbröm

Niin kaikki muutkin vaativat vakoojatestin tekemistä ja Mumedin oli suostuttava. Istuttiin juhlallisesti pöydälle. Kohir istui Mumedin viereen ja otti aseensa esiin

-Jos vastaat väärin, tiedät, miten käy, Kohir sanoi

Vakoojatesti oli, että Ahmed kysyy yhdeksän kysymystä, niihin oli vastattava oikein. Ahmed aloitti

-Oletko vakooja?

-En ole, vastasi Mumed

-Mikä on Kairon pääkaupunki?

-Sitä ei ole. Kairo on Egyptin....

-Ei tarvi selittää, sanoi Kohir, jatketaan vain

-Mikä on Tukholman pääkaupunki? Ahmed kysyi

-Ei se noin mennyt, Muhir sanoi, tuo on väärä kysymys

-Kysy sitten itse, Ahmed sanoi

-Ei nyt sekaannuta tässä, sanoi Muhir, koitetaan mennä eteenpäin

-Mutta tuo ei ole oikea kysymys, Kohir sanoi

-Mikä se sitten on? Ahmed kysyi

-Syötkö sikaa? Kohir sanoi

-En, vastasi Mumed

-Kaikkihan tietää, ettei syödä sikaa, mutisi Ahmed, mutta jatketaan

-Kumpi on vahvempaa, olut vai alkoholi? Ahmed

-Hei, hei, hei, sanoi Öbröm, täähän menee nyt ihan yli. Sikaa ja alkoholia.

-Niin, mut ne on tuttuja ruotsalaisille, sanoi Ahmed

-No en minä tiiä kumpi on vahvempaa, sanoi Mumed

-Arvaa, sanoi Kohir pistooliaan heilutellen

-Hmmh...tuota...aika kompa...kysymys

-Pitäis jo vastata, sanoi Ahmed

-Sanotaan sitten vaikka alkoholi, mutta laimentamattomana

-Jihuu, sanoi Ahmed, oikein meni

Kohir näytti tyytymättömältä. Hän halusi käyttää asettaan. Muhir huomasi tämän ja sanoi

-Ammu vaan seinään, jos mielesi tekee

Asunnon seinässä oli jo paljon luodinreikiä. Kohir ei halunnut

-Sitten vast viimeseks, hän sanoi

-Nyt pommikysymys, sanoi Ahmed ja kysyi

-Voiko pommin tehdä vehnä jauhoista?

-Hmmh..., sanoi Mumed, taas kompakysymys. Atomeja halkaisemalla voi kyllä aina tehdä pommin...mutta..olen vähän epävarma....vastaan ei

-Taas oikein, sanoi Ahmed

-Sitten fysiikkaa, Ahmed jatkoi, montako kiloa vettä on yksi tonni

-Tonni? toisti Mumed. Siis sellainen, joka on paikallaan, eikä liiku. Ettei siis suhteellisuusteoriaa sotketa tähän. Tai että ollaan maassa, eikä esimerkiksi kuussa.

-Miten suhteellisuusteorian tähän voisi sotkea? ihmetteli Kohir

-Kaikki on kyllä suhteellista, sanoi Öbröm, mutta en usko suhteellisuusteoriaan henkilökohtaisesti

-Sinulta ei kysytty, sanoi Ahmed, vai haluatko itse vakoojatestiin?

-Olishan se kivaa muuten, sanoi Öbröm, jos ei ammuttais, kun vastaa väärin

-No? Ahmed kysyi

Mumed alkoi laskea

-yksi,kaksi,kolme, neljä.....

-Mitä se laskee ? Kohir kysyi

-No sitä tonnia, sanoi Ahmed

Lasku jatkui ja jatkui

...viisisataayks, viisisataakaks, viisisataakolme

-Mennään kebabille, ehdotti Öbröm. Kaikki lähtivät paitsi Kohir ja Ahmed. Sven paiskoi oven kiinni. Tämä häiritsi Mumed

-No nyt mä sekosin laskuista, pitää alkaa alusta

-Voi kamelinkarvankohottajanlihas, manasi Kohir

-Voi taatelipalmunoksan vihreä lehti, manasi Ahmed

Mumed aloitti

..yksi, kaksi, kolme, neljä...

Seurue tuli kebabilta. Mumed oli päässyt viiteensataan.

-Mitä te ootte täällä tehnyt? kysyi Öbröm kaivellen hampaitaan, sehän on vielä samalla kohtaa

-Se sekosi laskuissa, sanoi Kohir. Hänen jalkaansa oli alkanut puuduttaa, ja se risoi Kohiria. Niinpä Kohir nyt ampui seinään

-Helpottiko yhtään? Öbröm kysyi

-Vähän, sanoi Kohir

-Seittemänsataa, kailotti Mumed

-Me emme kyllä pääse kokouksen asialistalle, kun tuli tää vakoojatesti väliin, Muhir sanoi

-Asiat pitää kuitenkin mennä oikein, Sanoi Ahmed, Yussuf, kouluttajamme sanoi niin

-Mut Yussuf ei oo täällä nyt, sanoi Muhir

-Emme kai me siksi rupea lintsaamaan, Ahmed sanoi, vaikka ollaankin Ruotsissa

-Pommi ruotsalaisille! huusi Yhyrem, joka oli ollut paljon hiljaa

-Hys, naapurit kuulevat, sanoi Ahmed

-Kuulkoon! huusi Yhyrem, minä sanon mikä on meininki. Ja meininki on se, mitä minä sanon. Se on meininki.

-Uskotaan, sanoi Muhir

-Kahdeksansataa...Mumed latasi kuivasti...kahdeksansataayks..

-Eikö voitais samalla miettiä mikä projektin nimi on, kun tuo laskee? Muhir sanoi

-Ei kahta asiaa voi tehdä yhtä aikaa Ahmed sanoi

-Miten niin? Yhyrem kysyi

-Yussuf sanoi niin, Ahmed valisti. Tämä olikin muuri, jonka yli ei päässyt. Mitä Yussuf oli sanonut, se päti.

-No ei sitten, sanoi Muhir, odotellaan sitten. Nyt kestää pitkään ennenkö päästään omiin viisiöihimme Tukholman keskustassa. Mä haluisin kuitenkin kuus tai seitsemän huonetta, kammoan suljettuja paikkoja, joissa on vähän tilaa.

-Kyl ne sulle järkkää, sanoi Ahmed, sanot et sul on klaustrofobia niin saat seitsemän huonetta ja 200 neliötä.

-Eiks se oo agorafobia? kysyi Muhir

-Ei ollut, sanoi Öbröm, se on klaustrofobia

Mumed oli päässyt jo yhdeksäänsataan. Kohir söi päärynää. Hän leikkasi sitä paimentolaisveitsellään, jonka oli salakuljettanut Ruotsiin.

-Sun pitäis olla valmiudessa, sanoi Ahmed

-Mä ehdin syödä tän päärynän ennen kuin toi pääsee tuhanteen.

Nyt alkoi varsinainen hulapaloo

-Sä paljastit sille, huusi Ahmed. Seuraavan vastauksen. Sä oot petturi, Kohir. Muhir ja Öbröm kävivät Kohiriin käsiksi. Sven haki köyden Kohirin kädet sidottiin selän taakse. Hän istui lattialle.

-Nyt matkit ankkaa, komensi Ahmed

-Kvak, kvak, kvak, sanoi Kohir

-Siis sun pitää kans hyppiä kuin ankka, Ahmed sanoi

-En mä voi, sanoi Kohir, kun kädet ovat selän takana

-Se voi pitää paikkaansa, sanoi Öbröm

-No millä eläimellä on kädet selän takana, kysyi Ahmed, matkikoon sellaista

-On aika vaikee keksiä, sanoi Dallas, mut olisko mustekala?

-Mustekala? ihmetteli Ahmed, nehän on lonkeroita eikä käsiä. Eikä mustekalalla ole selkää.

-On niillä, väitti Dallas

-Ei ole, se ei kuulu selkärankaisten lahkoonkaan, sanoi Ahmed

-Jaa, sanoi Dallas, jaa...joo...niin

Mietittiin tovi ja sitten tovi

-Kato netistä, ehdotti Yhyrem....

-Ei löydy, sanoi Ahmed

-Mut ankallahan on siivet, nehän ovat melkein selässä, Yhyrem keksi

-No sitten se ankka, sehän oli oikein alusta alkaen, Ahmed sanoi, Kohir, oo ankka

Kohir yritti ja kaatui lattialle

-Nyt se on käärme, sanoi Dallas

-Päätetään se nyt irti, sanoi Ahmed. On jo myöhä. Meidän pitää jatkaa huomenna mihin jäätiin. Kello kuus. Koitetaan nyt keksiä projektille nimi. Koittakaa nyt kotona miettiä. Ettei homma tyssää tähän. Mitä mä sit sanon Yussufille?

Muut nyökkäilivät ja lähtivät kohti ovea. Porukka lähti ulos. Ahmed ja Mumed jäivät jäljelle. He asuivat samassa taloudessa.

-Mä halun pizzaa, sanoi Mumed

-Ota jääkaapista, sanoi Ahmed

-Yks olutkin tekis hyvää

-No, ota nyt se olutkin

II

Kohir oli mennyt lääkäriin. Hänellä oli puolipäiväinen peiteduuni pizzapaikassa, eikä hän viitsinyt mennä sinne tänään. Eikä huomenna. Ei viikkoon. Siksi piti saada sairaslomaa. Kohir mietti ollessaan odotusjonossa mitä valittaisi. Paras oli tietysti valittaa ahdistuksesta, joka syntyi, kun joutui kotimaastaan pois pakolaisena. Vaikka Kohir ei tietysti mikään pakolainen ollutkaan. Hänhän oli solun jäsen. Vuosikurssinsa priimus. Hän mietti, miksei ollut saanut komennusta USAhan. Mutta Yussuf ja muut päättivät. Kai siihen oli syy.

Solu vaikutti kuitenkin aika tehottomalta. Ahmed, joka oli solun päällikkö, oli jotenkin saamaton. Kohir mietti, miksi hän ei itse saanut olla solun päällikkö? Olisi ollut rähinää ja räiskettä koko Tukholma ja Ruotsi olisi jaloillaa. Nyt he hiipivät kuin rotat viemäreissä, piileskelivät kuin rikolliset, ja aina kun piti yrittää jotain Yussuf oli vastaan.

Kohirin nimeä huudettiin. Nyt hän pääsi vastaanotolle. Lääkärinä oli varmaan 180 cm pitkä blondi naislääkäri. Pitkä tukka roikkui valtoimenaan hartioilla. Tyypilliset pohjoismaiset piirteet. Siniset silmät, suora nenä ja iho valkoinen kuin maito. Kohir itse oli tuskin 160 cm pitkä. Tukka oli musta ja laineikas. Iho rusertava.

Nainen kätteli ja pyysi istumaan. Kohir istui aaltoilevalle puutuolille, jolla ei ollut pehmusteita. Nainen taas istui punaisella, pehmustetulla tuolilla, joka pyöri. Nainen, jonka nimi oli Birgitta, pyörittelikin itseään tuolilla niin, että kauniit pitkät sääret näkyivät. Kohir tuijotti niitä ja nielaisi. Nainen kysyi

-Pidätkö näkemästäsi?

Suora kysymys sai Kohirin menemään lukkoon. Toisin kuin muut maanmiehensä, hän ei ollut sillä tavalla lipeväkielinen. Hän oli Kohir, taistelija. Hän kesti nälkää, kuivuutta ja janoa. Mutta tällä naisella ei ollut Burkhaa, ei huivia. Kaikki näkyi.

-Tuota...sai Kohir vaivoin sanotuksi...pidän

Nainen hymyili. Oikein herttaisesti. Mutta mitä tämä oli? Hänhän oli lääkäri, tämä nainen. Eihän lääkärissä pitänyt näin olla. Lääkäri kysyi vaivoja. Mutta ehkä täällä oli tapa toinen? Ehkä lääkärit tekivät näin?

-Voitaisiin tehdä näin, sanoi Birgitta, minulla on nyt ruokatunti. Vastapäättä on pizzeria. Tarjoan sinulle pizzaa. Voit kertoa huolesi siellä minulle. Sopiiko? Sitten meillä on enemmän aikaa pohtia ongelmiasi.

Birgitta nousi ja riisui lääkärintakkinsa. Hänen paitansa oli liian lyhyt. Kohir näki naisen navan, pehmeän vatsan. Hän nielaisi taas.

Kohir jäi hämmentyneenä istumaan

-No? sanoi Birgitta

Kohir nousi. Hänet talutettiin kuin lammasta teuraaksi. Vastapäiseen pizzeriaan. Mustafa oli siellä töissä. Tarjoilijana. Toivottavasti ei tänään. Mutta Mustafa oli. Mustafa tuijotti Kohiria suu auki, kun tämä iso ruotsalainen blondi talutti Kohirin ikkunapöytään. Kohir oli huolestunut.

Ikkunapöytä. Kuinka moni veli menisi siitä ohi ja näkisi hänet. No ei se vielä mitään, mutta solun jäsenet. Häntä epäiltäisiin vakoojaksi, hän joutuisi vakoojatestiin niin kuin Mumed.

-Mitä saa olla? Mustafa oli yhtäkkiä kärppänä paikalla.

-Pizzaa, kaksi pitsaa, kinkkua, juustoa, katkarapuja, sientä. Kaksi. Vai haluatko jotain toista, Kohir, Birgitta kysyi kuin vanha tuttu

-Joo, joo, samaa...Kohir änkytti

Mustafa tuijotti Kohiria kun pizzassahan oli kinkkua

-Juomaa?

-Punaviiniä tietysti, sanoi Birgittaa

Mustafa kääntyi Kohirin puoleen

-Joo ,joo, samaa

Mustafa meni toimittamaan tilausta kasvot rypyssä. Birgitta hymyili. Kauniit valkoiset hampaat olivat rivissä kuin sissit sissiosasto sulkeisissa. Oliko ne valkaistut? Kohir mietti. Katse harhautui kohti naisen rintoja. "Mamma mia", kuuli Kohir äänen itsessään. Kuka sen sanoi? Se oli Yussufin ääni.

Birgitta hymyili ja kysyi saaden Kohirin katseen pois harhailemasta

-No Kohir, mikä on vaiva?

-Olen niin onneton, Kohir väitti

-Ja miksi?

Naapurimaahamme on levinnyt terrorismi, ja tarina kertoo yhden solun toiminnasta Tukholmassa. Solun tarkoitus on iskeä johonkin arkaan kohteeseen, ja lopulta kohteeksi valikoituu Skansen. Toiminta kohtaa kuitenkin esteitä ja lopuksi soluverkostot päättävät turvautua kemialliseen iskuun. Asia ei tässäkään suju parhaalla mahdollisella tavalla ja toimintaa häiritsee myös mm. Ahvenanmaalta käsin organisoitu laitton elinsiirto. Tarinan lopuksi solu joutuu muuttamaan toimintaansa ja onnipaikkaansa kun Ruotsin salainen poliisi saa vihiä kemiallisen iskun toteutustavasta.

BoD

9 789528 065166